

Declaracions i adhesions institucionals

Durant el curs 2011-2012, l'Institut d'Estudis Catalans ha fet públiques les declaracions i adhesions institucionals següents:

Declaració arran de la sentència del Tribunal Constitucional sobre el model educatiu català

L' Institut d'Estudis Catalans, davant la sentència interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que reclama al Govern de Catalunya la modificació del sistema educatiu actual, reitera amb tota contundència que aquest sistema:

— És l'establert amb àmplia majoria democràtica pel Parlament de Catalunya.

— És, tal com ha estat generalment reconegut per la comunitat educativa, pel poble català i pels experts, també a escala internacional, un model que garanteix plenament la competència lingüística en les dues llengües oficials, amb resultats de competència en llengua espanyola equivalents als dels territoris monolingües d'Espanya.

— És un model que s'ha acreditat al llarg de decennis com a fonamental i imprescindible per a la cohesió social, la convivència intercultural i lingüística i la igualtat d'oportunitats, objectius irrenunciables de la nostra societat.

L'Institut d'Estudis Catalans expressa amb fermesa el seu suport al manteniment i la millora del model educatiu actual de Catalunya i confia que els tribunals no cediran davant les pretensions forassenyades de provocar un conflicte de conseqüències previsiblement nefastes, tant per als alumnes com per a la societat en general, i per a la llengua catalana en particular.

Barcelona, 5 de setembre de 2011

Nota de suport de l'Institut d'Estudis Catalans al moviment per la llengua (Illes Balears)

L' Institut d'Estudis Catalans, conscient de les greus conseqüències que poden comportar per al futur de la llengua catalana les mesures legislatives anunciades pel govern actual de les Illes Balears, va assumir com a pròpies les al·legacions presentades per la Universitat de les Illes Balears contra l'avantprojecte de Llei de funció pública, ja

que significaria la ruptura indirecta del marc de convivència lingüística adoptat per unanimitat a l'inici de la transició democràtica. Al mateix temps, va expressar al Govern de les Balears la necessitat de tenir en compte la gran quantitat d'al·legacions presentades contra aquell avantprojecte per entitats i persones altament representatives de la societat balear.

Havent tingut coneixement de l'organització d'un ampli moviment per la llengua que exerceix en aquest mateix sentit el dret de petició, l'Institut d'Estudis Catalans expressa el seu suport a aquesta demanda, que compta amb l'adhesió de personalitats i entitats nombroses i representatives de sectors molt diversos de la societat de les Illes Balears, i confia que contribuirà a recuperar la sensatesa que ha de presidir el comportament de tots els governants i a evitar una fractura social que tindria conseqüències molt greus, no sols per al futur de la llengua pròpia i patrimonial de les Balears, sinó per a la convivència harmònica entre tots els ciutadans.

Barcelona / Illes Balears, 19 de març de 2012

Declaració de l'Institut d'Estudis Catalans davant l'anunci del Govern d'Aragó de derogar la Llei de llengües

L' Institut d'Estudis Catalans, assabentat de la intenció del Govern d'Aragó de derogar la Llei de llengües d'aquesta comunitat i del fet sorprenent que es denomini el català que es parla a la Franja amb el circumloqui «llengua aragonesa pròpia de l'àrea oriental de la comunitat autònoma», exposa les declaracions següents:

1. La comunitat acadèmica internacional sap que el català és la llengua parlada a la Catalunya del Nord, a l'Estat d'Andorra, al Principat de Catalunya, a la Franja, al País Valencià, a la comarca del Carxe, a les Illes Balears i a l'Alguer.

2. La Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries compromet les autoritats (articles 7.1.b i 7.1.e) a respectar l'àrea geogràfica de cada llengua i les relacions entre els territoris on es parla. El Comitè de Ministres del Consell d'Europa ha recomanat (el 2005 i el 2008) a l'Estat espanyol que apliqui un marc jurídic específic que protegeixi el català i l'aragonès de l'Aragó, usant exactament aquestes denominacions.

3. En conseqüència, l'Institut d'Estudis Catalans dona suport a la declaració que les entitats agrupades sota el nom d'Iniciativa Cultural de la Franja han fet sobre l'afer.

4. Així mateix, declara que, en cap cas, no es pot considerar autoritat lingüística externa a l'Aragó una entitat com l'IEC, que té atribucions sobre el conjunt dels territoris de llengua catalana i que compta entre els seus membres amb representants de la Franja.

Barcelona, 20 de juny de 2012

D'altra banda, les societats filials de l'IEC han emès, també, les declaracions següents:

Declaració de la Societat Catalana de Pedagogia en relació amb les bases científiques, pedagògiques i socials de l'escola catalana i la immersió lingüística

El poble de Catalunya viu, actualment, una situació de contacte de llengües excepcional, ja que hi són presents més de dos-cents seixanta idiomes, molts d'aquests també a les escoles. Així ho estan posant de manifest, entre d'altres, el Grup d'Antropologia Lingüística, el Grup d'Estudi de Llengües Amenaçades (GELA), CIEMEN, Linguapax, Centre UNESCO de Catalunya, etcètera.

Des d'anys molt reculats, Catalunya i les altres terres de parla catalana han anat construint un pensament pedagògic propi —des de Ramon Llull fins a Alexandre Galí, passant per Joan Lluís Vives, Baldiri Reixac i Francesc Flos i Calcat, per esmentar-ne alguns cimbells només. Un pensament pedagògic en el qual es van basar les primeres experiències d'escola fetes en català en el primer terç del segle xx.

L'escola és la institució encarregada de l'ensenyament i de la introducció a la cultura universal i també a la pròpia del país, i, tot acomplint aquesta missió, contribueix a l'educació. És per això que és el servei més adequat per a suscitar en tothom actituds favorables a la convivència i a la cohesió social.

Des de la fi dels anys seixanta del segle xx, en plena prohibició de l'ensenyança de la llengua, es postula una escola en català per a tots els nois i les noies, com un projecte pedagògic però també, al mateix temps, social.

«L'escola d'un país ha de ser en la llengua d'aquest país i per a tots els infants, independentment de llur llengua familiar», s'asseverava des de la Delegació d'Ensenyament Català d'Òmnium Cultural (DEC). L'Escola de Mestres Rosa Sensat, a partir del 1970 i amb la relativa permissivitat governativa, va tractar el problema del tractament de la

llengua a l'escola impulsant que s'ofereís l'opció d'ensenyament en llengua catalana a les famílies, primer en grups separats que aprenien en català i en castellà, però ben aviat dins la mateixa aula per a evitar la divisió social, sistema molt costós per als mestres i poc eficaç per a l'alumnat de l'opció en llengua castellana.

Progressivament, les escoles van fer el pas a l'ensenyament en català per a tots els infants: «Aconseguir un bon ensenyament de les llengües catalana i castellana per a tots, l'ús de la llengua catalana com a llengua vehicular de l'ensenyament i de l'educació a l'escola i d'unitat civil dels fills d'autòctons i immigrants» (Marta Mata, *Perspectives*, núm. 1, UNESCO, 1985).

En una gran mesura, el model actual d'escola catalana en llengua i continguts vigent en el nostre sistema és fill, encara que sigui remotament, d'aquella proposta pedagògica, didàctica i social de la DEC en la qual a la segona meitat dels anys vuitanta van confluïr totes les escoles i tots els sectors professionals i socials. Va ser anys després, havent-se superat les incerteses inicials a la vista del progrés efectiu de tot l'alumnat en ambdues llengües, que van sorgir, mogudes per grups amb interessos aliens, algunes famílies que demanaven l'ensenyament en llengua castellana per als seus fills (1994 al Tarragonès).

L'Institut d'Estudis Catalans, acadèmia nacional de les ciències i les humanitats, ha aprovat diverses declaracions sobre la llengua catalana, entre les quals la de 1996, que tracta de la unitat de la llengua i afirma «[...] que en qüestions de llengua és convenient que l'acció política estigui d'acord amb el coneixement científic». En aquest sentit, la Societat Catalana de Pedagogia (SCP) fa pública la fonamentació pedagògica de l'ensenyament en llengua catalana, que és el més adequat per al desenvolupament personal i social de tots els infants i joves en els països on el català és llengua pròpia.

En la munió d'estudis de què ha estat objecte el model d'escola catalana en llengua i continguts per part dels estudiosos de les nostres universitats i de molts altres països, es constata inequívocament que els pressupòsits que el defineixen es troben en plena relació positiva amb el dret, la ciència, la pedagogia i la sociologia. Moltes, la major part, de les escoles de Catalunya i aquelles que poden dels altres països de parla catalana (sigui valencià o balear) apliquen la immersió lingüística com a mètode per a fer possible la incorporació de l'alumnat d'altra llengua que la catalana al model educatiu català en llengua i continguts. La SCP avala la immersió lingüística com un procediment per a ensenyar una llengua viva present a la societat a la qual no poden tenir accés determinats grups socials. D'aquesta manera, a l'escola se'ls posa en contacte, intens i precoç, amb aquesta llengua, la catalana, que per a ells és la segona apresada. La intenció és que aquesta llengua s'equipari en coneixement i ús a la seva pròpia familiar. Sempre hi queda garantit el coneixement

de les dues llengües oficials: el català i el castellà. Es tracta d'afegir un nou codi que desenvolupi una capacitat, de manera additiva, i no pas de substituir o de fer perdre la llengua inicial. Aquesta és i ha estat sempre la base de la immersió; cap mestre, dona o home, no ho ha oblidat mai i cap infant ha de renunciar a la seva llengua familiar, llengua de vincle afectiu, que arrela la seva més àmplia competència lingüística.

Un dret fonamental dels pobles és decidir lliurement el model educatiu que volen per a la formació dels seus ciutadans (Postman, 1996). El model educatiu ha d'atendre: el dret a l'educació en la llengua pròpia del país que ha d'estar garantida per a tots els ciutadans, el dret a la seva transmissió a la població immigrada que s'incorpora a la societat (Lambert, 1994: *Declaració universal dels drets lingüístics*, DUDL, 1996) i també el dret a la no-discriminació ni separació per raons de diversitat lingüística (Galí, 1931).

L'aval científic en psicolingüística i psicologia del model català d'educació, l'escola catalana en llengua i continguts amb immersió lingüística, és evident i fonamentat en els estudis fets per recercadors. De les nostres universitats: Miquel Siguan, Ignasi Vila, Joaquim Arnau, Josep M. Serra, F. Xavier Vila, Maria Forns, Joaquim Arenas, Josep M. Artigal, entre d'altres. De les universitats estrangeres es compta amb treballs de Wallace Lambert, Renzo Titone, William F. Mackey, Joshua Fishman, Jim Cummins, Christer Laurén, Claude Germain, Raymond LeBlanc i molts altres investigadors del màxim prestigi.

Els congressos d'educació bilingüe que han tingut lloc periòdicament durant més de tres dècades (Sitges, Vic, Barcelona i Girona) han servit per a contrastar el nostre model d'ensenyament i donar-lo a conèixer als investigadors d'arreu del món. Les reaccions de la comunitat científica internacional han estat sempre positives i hi han donat ple suport, ateses les evidències empíriques aportades. La neurobiologia sobre cervell i llenguatge ha fet importants descobertes en els darrers vint anys que avalen el model aplicat. Revistes com *Nature Neuroscience* (gener de 2000) o *Science* (octubre de 2009) demostren la localització de la parla i la comprensió en la petita àrea de Broca amb procediment d'electrofisiologia endocranial i fan palès que aquesta àrea del cervell pot realitzar tot el procés en mil·lèsimes de segon. Si un infant aprèn dues llengües alhora es localitzen l'una prop de l'altra i més allunyades si una s'ha après anys després. Així mateix, s'ha observat que llengües que comparteixen arrels semàntiques o regles de composició comunes tendeixen a estar localitzades pròximament. Els individus bilingües o plurilingües pensen directament en una o altra llengua intuïtivament i això és més difícil quan s'aprèn amb sistemes d'ensenyament més gramaticalitzats aplicats als adults. «El bilingüisme és bo. Fa el cervell més fort. És exercici per al cervell», explica la psicòloga Ellen Bialystok (*The New York Times*, maig de 2011).

La concreció del model l'ha de fer cada institució escolar en el marc normatiu legítim, que no pot establir de manera prefixada hores, activitats preceptives i formes d'agrupació de l'alumnat. Correspon que sigui cada escola en la seva totalitat i la direcció pedagògica qui analitzi la realitat sociocultural i lingüística de l'alumnat, elabori el projecte lingüístic propi, prengui les decisions organitzatives segons els recursos humans i materials, detecti els recursos que li són necessaris, comprovi la funcionalitat i l'eficàcia i doni compte dels seus resultats. Els fonaments pedagògics del sistema escolar amb el model d'escola catalana en llengua i continguts contribueixen a formar ciutadans integrats a la societat i arrelats al país on viuen (Joan Bardina, 1906; Eladi Homs, 1913; Alexandre Galí, 1922; Andrew Cohen i Merrill Swain, 1976) i a practicar una educació que, relacionada amb el medi, consideri el que és l'infant per a desenvolupar les seves capacitats i fer-li conèixer el país, estimar-lo per a transformar-lo positivament (Francesc Flos i Calcat, 1922; Artur Martorell, 1932) i així educar un poble, ja que l'escola, en la seva pràctica docent, ha d'ajudar a transformar la societat (Eugeni d'Ors, 1917; Alexandre Galí, 1922; Joan Triadú, 2008).

Considerant l'escola catalana com un projecte de formació de ciutadans, a partir dels fonaments sociològics, és escaient donar a tots els nois i les noies els mateixos instruments per a poder desenvolupar-se amb les mateixes condicions, no fent de la llengua cap instrument de discriminació ni de separació. I així es pot afavorir la integració de tots els infants i joves de Catalunya en una mateixa comunitat com una voluntat global de país i per a una comesa primordial de l'escola: ajudar a construir un sol poble que ha de tenir per vincle més sensible la llengua (Kathryn Woolard, 1998; Margarida Muset, 2008; Fèlix Martí, 2011).

En conclusió, la SCP —amb independència de les opcions polítiques i de les interpretacions jurídiques que periòdicament han estat presents en el debat públic— afirma que el model d'escola catalana i l'ensenyament de llengües que practica garanteixen l'aprenentatge de les llengües oficials a tots els joves ciutadans de Catalunya, potencien la competència per a l'aprenentatge de llengües estrangeres i, alhora, promouen el màxim desenvolupament personal i social. Per les mateixes raons, la SCP expressa el seu suport als models lingüístics equivalents que propugna la comunitat educativa als altres països de llengua catalana.

Barcelona, 5 d'octubre de 2011

Document conjunt de la Societat Catalana d'Ordenació del Territori de l'IEC i altres associacions sobre el projecte denominat Eurovegas

Agrupació d'Arquitectes Urbanistes de Catalunya (AAUC), Agrupació Catalana de Tècnics Urbanistes (AETU-ACTU) i Societat Catalana d'Ordenació del Territori (SCOT)

Des de fa un cert temps han anat apareixent en diversos mitjans de comunicació, tant escrits com audiovisuals, notícies sobre un denominat projecte Eurovegas, promogut per l'empresa Las Vegas Sands Corp., respecte del qual s'ha establert una pugna entre Barcelona i Madrid, amb el suport de les respectives institucions autonòmiques.

El projecte sembla que consistirà a construir un gran complex turístic amb hotels, restaurants, casinos, sales de joc i sales de festa i convencions. S'especula amb una superfície d'implantació d'unes 800 hectàrees, desenvolupades per fases.

A Catalunya, segons els mitjans de comunicació, hi ha diverses possibles ubicacions que el Govern de la Generalitat hauria ofert al promotor. Una de les ubicacions possibles més comentades ha estat el Baix Llobregat. En concret, en el delta, al voltant de l'aeroport del Prat. Actualment, aquests terrenys del delta del Llobregat estan classificats de sòl no urbanitzable i qualificats, majoritàriament, pel vigent Pla General Metropolità (PGM-1976), de terreny rústic protegit de valor agrícola, clau 24. Segons el Pla Territorial Metropolità de Barcelona (PTMB), aprovat definitivament l'abril de 2010, els terrenys on s'especula amb més insistència d'ubicar Eurovegas estan dins la categoria d'espais de protecció especial pel seu interès natural i/o agrari del Sistema d'Espais Oberts.

Aquests terrenys formen part del Parc Agrari del Baix Llobregat (2.938 ha), gestionat per un Consorci creat l'any 1998. Els seus objectius, entre d'altres, són preservar i promocionar els usos agrícoles i el seu entorn natural i paisatgístic, com una inversió de futur que contribueix a la millora de la qualitat de vida de la ciutadania. La superfície que ocuparia Eurovegas representaria, en aquesta opció hipotètica de localització, un 27 % de la superfície actual del Parc Agrari.

Davant del desconeixement del projecte amb detall i de la seva localització concreta, davant de la manca d'informació oficial sobre aquest tema i davant les possibles repercussions de la ubicació del denominat projecte Eurovegas a Catalunya, les tres organitzacions professionals d'urbanistes i disciplines territorials —Agrupació d'Arquitectes Urbanistes de Catalunya (AAUC), Agrupació Catalana de Tècnics Urbanistes (AETU-ACTU) i Societat Catalana d'Ordenació del Territori (SCOT)— formulen les reflexions, els plantejaments i les determinacions conjuntes següents:

COMPARTIM:

— Que el moment actual de greu i profunda crisi econòmica aconsella més que mai una correcta i racional planificació del nostre entorn.

— L'interès per l'ordenació territorial, per l'urbanisme i per la gestió responsable del paisatge, a partir d'una mirada interdisciplinària que integra lectures i visions diverses, com les que han fet possible la redacció del present document conjunt de les tres entitats professionals.

— El valor i el reconeixement d'una cultura catalana envers l'ordenació i planificació territorial i urbanística, que ha fet que el nostre ordenament jurídic i les nostres polítiques de planificació territorial i d'intervenció en el paisatge siguin un referent reconegut i valorat en el conjunt de l'Estat espanyol i de la Unió Europea.

— Que, 25 anys després, considerem plenament vigent la Declaració Brundtland de 1987, que definia el desenvolupament sostenible com «aquell que satisfà les necessitats del present sense comprometre els recursos de les futures generacions». Aquest principi es fonamenta en tres pilars: l'econòmic, el social i l'ambiental.

— El que propugna la nostra legislació sobre l'urbanisme sostenible. Un model d'urbanització que promou: 1) La compacitat física dels assentaments, contra dispersió i desconexió. 2) La complexitat funcional, contra especialització d'usos i activitats. 3) La cohesió social, contra segregació.

— L'interès en el sector del turisme de qualitat com un valor afegit a l'acció de l'urbanisme, l'ordenació del nostre territori i la valorització del paisatge (en el sentit que recull el Conveni Europeu del Paisatge de 2000), on algunes actuacions de baixa qualitat i turisme massiu han malmès una part important del nostre país.

— La preocupació per l'abast dels procediments d'excepcionalitat en l'ordenació del territori i el planejament urbanístic, sota l'empара de situacions de singularitat.

DEFENSEM:

— L'interès públic preferent de les actuacions urbanístiques i territorials.

— Els processos participatius en el planejament territorial i urbanístic com a principi fonamental de la seva legitimitat democràtica.

— La màxima transparència i lleialtat institucional en les actuacions territorials i urbanístiques.

— El procés d'avaluació ambiental estratègica de plans i programes, per tal d'establir la idoneïtat o no de la implantació, la capacitat o no del territori per acollir-la i la disponibilitat o no dels recursos necessaris, i, si és el cas, la integració de criteris ambientals i paisatgístics en els projectes que els desenvolupin.

— L'existència i el valor dels espais oberts (espais amb valors naturals i rurals) a prop de concentracions urbanes i l'agricultura periurbana, especialment al delta del Llobregat.

— Els objectius principals fixats per la matriu d'espais oberts interconnectats en el vigent Pla Territorial Metropolità de Barcelona, que vol:

- Garantir la diversitat del territori i preservar-ne la matriu biofísica.
- Protegir els espais amb valors naturals, tant de composició com funcionals, i els rurals i agraris de proximitat com a components de l'ordenació del territori.
- Preservar el paisatge com a valor social i actiu econòmic del territori.
- Moderar el consum de sòl.
- Els valors ètics i socials que aporten les disciplines territorials en el seu conjunt, la pràctica de l'urbanisme i l'ordenació del territori.

PREGUNTEM:

— QUÈ? En què consistiria el projecte d'Eurovegas, quines edificabilitats desenvoluparia, quin programa funcional executaria, quina dimensió en termes de superfície tindria, quines infraestructures comportaria, quins consums de recursos es preveurien, quin nivell d'emissions del complex i quines fonts energètiques s'utilitzarien.

— COM? Com es justificaria l'interès públic de l'actuació, com encaixaria la proposta en el model territorial existent, com es garantiria la lleialtat institucional entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments en la presa de decisions, com s'integraria la participació ciutadana en tot aquest procés, com es realitzaria l'avaluació ambiental de tota l'actuació, com s'avaluaria la mobilitat que una actuació d'aquest ordre pot arribar a generar, amb quins mecanismes jurídics es desenvoluparia l'actuació.

— QUAN? En quines fases s'executaria, en quin moment estaria prevista la informació del projecte als ajuntaments afectats i als ciutadans, quant temps requeriria la tramitació d'un projecte d'aquesta magnitud.

— ON? En quins indrets de Catalunya fins ara s'han ofert alternatives, sota quins principis o criteris s'han analitzat i proposat aquests territoris i no uns altres.

En espera de més informació del Govern de la Generalitat de Catalunya sobre el projecte denominat Eurovegas, les tres organitzacions professionals catalanes d'urbanistes i disciplines territorials mitjançant aquest document conjunt volem, en primer lloc, expressar la nostra perplexitat sobre el procediment seguit fins ara en aquest tema; en segon lloc, manifestar la nostra defensa de la legitimitat de l'ordenament jurídic i el planejament territorial i urbanístic vigent, i, finalment, donar un toc d'alerta sobre el valor de precedent que aquest procediment d'excepcionalitat suposaria en el tractament de les singularitats

en l'ordenació del territori i que fins ara, amb aquest abast i escala, resulta inèdit a Catalunya.

Barcelona, 1 de juny de 2012

Declaració de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics de l'IEC arran de la sentència del Tribunal Suprem

Davant la situació juridicopolítica creada per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2010 i els efectes de les sentències dictades per la secció cinquena de la sala contenciosa administrativa del Tribunal de Justícia de Catalunya (TSJC), del 23 de maig de 2012, sobre l'ordenança d'ús de la llengua catalana de l'Ajuntament de Barcelona i sobre el sistema lingüístic a l'ensenyament, i la darrera sentència del Tribunal Suprem, del 12 de juny de 2012, que anul·la diversos articles del decret del segon cicle d'ensenyament infantil, volem manifestar la més gran repulsa i la nostra denúncia a la situació jurídica i política en què es troba Catalunya, especialment pel menyspreu de la llengua catalana com a llengua oficial i pròpia del nostre país. Tot i que el Parlament de Catalunya l'ha proclamada i legislada, és ignorada i combatuda constantment per les institucions polítiques i pels tribunals de l'Estat.

Amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de 2006, es va produir un trencament gravíssim dels principis més elementals de la divisió de poders —i, per tant, el respecte institucional—, de la sobirania de la voluntat popular expressada en referèndum vinculant i de les facultats dels òrgans legislatius.

Des de la transició i el restabliment del Parlament s'ha anat bastint un sistema jurídic de la llengua catalana basat en la doble oficialitat, la condició del català com a llengua pròpia del país i, per tant, d'ús preferent i normal de les institucions catalanes, de la mateixa manera que l'Estat té per llengua preferent d'ús la llengua espanyola. En l'ensenyament, l'aplicació de la immersió lingüística en català inclou una presència suficient de la llengua espanyola per a assolir una formació suficient de l'alumnat en les dues llengües oficials. Aquests principis van ser desballestats il·legítimament pel Tribunal Constitucional en una resolució que va representar un veritable trencament institucional. Es va escometre un fort atac a l'ordenament jurídic del català basat en la integració i en la convivència cívica, contrària als sistemes segregacionistes i d'exclusió del dret dels nuinguts d'altres països a rebre l'ensenyament en català, a què condueix la doctrina

constitucional i, en especial, les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) i la sentència recent del Tribunal Suprem.

Catalunya s'ha vist immersa des de llavors en una situació constant d'excepcionalitat en què les lleis i els reglaments aprovats democràticament són ignorats o bé anul·lats a la conveniència dels tribunals, en funció de l'aplicació de principis jurídics i polítiques alienes a la realitat social i a la voluntat popular del país, tal com es pot veure en aquestes sentències. No correspon als tribunals decidir quina política lingüística s'ha d'aplicar a Catalunya ni disminuir la condició d'oficial de la llengua catalana despullant-la dels drets i deures; això es produeix envers la ciutadania, com és el deure de coneixement, que sí que defensen per a la llengua espanyola.

Ens trobem davant una situació d'excepció política i judicial permanent, perquè no es respecta el principi de legalitat de les normes del Parlament i les institucions catalanes. La situació comporta un afebliment de la qualitat democràtica a Catalunya, ja que se li neguen els drets que com a poble li reconeix el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics de les Nacions Unides, signat per l'Estat espanyol.

Tot estat de dret i tot sistema jurídic necessiten unes institucions judicials arrelades al país que interpretin les lleis en funció de les lleis pròpies i la realitat política i social d'aquest país. Per això, l'Estatut va preveure un tribunal superior que seria el màxim òrgan decisor en l'àmbit civil i administratiu. Si bé en l'àmbit civil s'ha complert la previsió, no s'ha fet en l'administratiu, on intervenen el Tribunal Suprem i la mateixa secció cinquena de la sala contenciosa del TSJC, fet que demostra una voluntat d'intervenir políticament a Catalunya, la qual cosa no els pertoca.

Una prova del desconeixement de la situació de la llengua catalana per part del TSJC és el fet que les resolucions es fonamenten en la consideració que la llengua ha assolit una situació de normalitat, la qual cosa no és certa i, per això, les sentències referents a l'escola poden crear un dany irreparable en el sistema d'immersió que garanteix una integració dels infants i joves del sistema escolar i el coneixement de les dues llengües oficials.

Les sentències contenen conceptes usats erròniament com el de *bilingüisme* i *co-oficialitat*, quan el definidor del sistema és el concepte de *doble oficialitat*. També diuen que l'Estat no ha regulat pràcticament l'ús de la llengua espanyola, cosa totalment incerta, quan hi ha centenars de lleis i reglaments que imposen la utilització de la llengua espanyola i que obvien totalment l'ús de les altres llengües oficials. El president del Parlament Europeu va manifestar recentment, que si el català no assoleix els nivells d'oficialitat en les institucions europees és perquè l'Estat espanyol ho impedeix.

No és admissible que Catalunya visqui en una situació de constant excepcionalitat democràtica per la manca d'unes institucions judicials arrelades al país, els drets col·lectius i les llibertats dels ciutadans. S'ha de posar fi a aquesta situació de manca de llibertat i de respecte a la voluntat popular lliurement expressada. La garantia de la justícia es basa en la independència dels tribunals, però cal també que a Catalunya hi hagi un sistema judicial adaptat a la realitat i als anhels del país que sigui tributari del sistema jurídic construït lliurement per la voluntat popular, que és necessari perquè hi hagi una veritable democràcia i respecte a l'estat de dret. Sense arrelament al país i a la societat, no hi ha justícia.

La Societat Catalana d'Estudis Jurídics (SCEJ) no pot acceptar que no es respecti la plena condició jurídica de la llengua catalana com a llengua oficial i pròpia de Catalunya, de la qual es deriva una plena eficàcia jurídica de l'ús, un dret dels ciutadans d'usarla i un deure de coneixement general.

No correspon a ningú més que a les institucions catalanes decidir el marc jurídic del català i les polítiques d'ús i de foment de la normalització en tots els àmbits socials i, especialment, en l'ensenyament.

Aquests fets plantegen, també, la necessitat que Catalunya disposi d'un sistema judicial propi adaptat a la realitat i a les necessitats socials, com el que va tenir en el període republicà amb el Tribunal de Cassació i les competències de la Generalitat en l'organització dels tribunals.

Barcelona, 27 de juny de 2012